

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6431/2545

พนักงานอัยการจังหวัดพิจิตรโจทก์ นาย นพดล จิตตะระจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 365, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 82, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 339, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 295, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยใช้สายไฟที่ตัดจากสายพัดลมต่อปลั๊กไฟในบ้านจี้ไปที่บริเวณหัวไหล่และต้นแขนขวาของผู้เสียหาย แล้วจำเลยวิ่งไปสับคัตเอาท์ที่ด้านหลังบ้านโดยไม่หลบหนีไปทันทีแต่กลับมาพุดูผู้เสียหาย ซึ่งหากจำเลยประสงค์จะเอาชีวิตของผู้เสียหายก็ย่อมกระทำได้เพราะมีเวลามากพอ การที่จำเลยกลับมาพุดูผู้เสียหายแทนที่จะหลบหนีไปแสดงให้เห็นว่าการไปสับคัตเอาท์ดับไฟนั้นไม่ใช่เพราะเกรงว่าผู้เสียหายจะจำหน้าได้หรือเพื่อป้องกันการติดตาม จำเลยจึงมีเจตนากระทำเพียงเพื่อให้ผู้เสียหายสลบไปและไม่อาจคาดหมายได้ว่าการกระทำเช่นนั้นอาจมีผลให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 ประกอบด้วยมาตรา 362 แต่คดีได้ความว่าจำเลยบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืนอันเป็นความผิดตามมาตรา 365(3) ประกอบมาตรา 364 แม้โจทก์จะมีได้ระบุมตรา 364 มาในคำขอท้ายฟ้องแต่โจทก์ได้บรรยายถึงการบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืนมาในฟ้องแล้ว จึงเป็นกรณีที่โจทก์อ้างบทมาตราผิด ศาลชอบที่จะลงโทษจำเลยตามมาตรา 365(3) ประกอบมาตรา 364 ที่ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคห้า ปลั๊กไฟพร้อมสายไฟ 1 เส้น ของกลางที่โจทก์มีคำขอให้ริบ เป็นทรัพย์สินในบ้านเช่าที่ผู้เสียหายพักอาศัย เมื่อเจ้าของไม่รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลย จึงไม่ใช่ทรัพย์สินอันพึงริบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน คือ จำเลยบุกรุกเข้าไปในเคหสถานของผู้เสียหาย งดกลอนประตูหลังบ้านจนหลุดออกอันเป็นการทำลายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ แล้วเข้าไปเพื่อลักทรัพย์ของผู้เสียหายที่เก็บรักษาไว้ในเคหสถาน และจำเลยใช้ไฟฟ้าช็อตผู้เสียหายโดยมีเจตนาฆ่าเพื่อความสะดวกในการลักทรัพย์และลงมือกระทำความผิดไปโดยตลอดแล้ว แต่กลับใจแก้ไขไม่ให้การกระทำนั้นบรรลุผล ผู้เสียหายจึงไม่ถึงแก่ความตาย แต่เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กาย และจำเลยลักทรัพย์วิญญูเทปของผู้เสียหายโดยใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายเพื่อความสะดวกแก่การลักทรัพย์ และเพื่อให้พ้นจากการจับกุม จำเลยลงมือกระทำความผิดไปโดยตลอดแล้วแต่การกระทำไม่บรรลุผล เนื่องจากจำเลยตกใจและรีบหลบหนีไปก่อน เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยได้และยึดปลั๊กไฟพร้อมสายไฟ 1 เส้น เป็นของกลาง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 82, 91, 288, 289, 335, 339, 362, 365 ริบของกลางจำเลยให้การรับสารภาพฐานบุกรุกและรับว่าทำร้ายร่างกายผู้อื่นไม่ถึงกับเป็นอันตรายแก่กาย ส่วนข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 289(6) ประกอบด้วยมาตรา 80 มาตรา 339(1) วรรคสองและ

วรรคสามประกอบด้วยมาตรา 80 มาตรา 365(3) ประกอบด้วยมาตรา 362 การกระทำเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานพยายามฆ่าผู้อื่นซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำเลยอายุ 17 ปีเศษ ลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ประกอบด้วยมาตรา 52(2) จำคุก 25 ปี คำให้การของจำเลยชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก 16 ปี 8 เดือน ริมของกลางจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 362, 365(3) และมาตรา 339 วรรคสองและวรรคสาม ประกอบด้วยมาตรา 80 การกระทำเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานพยายามชิงทรัพย์ อันเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 จำคุก 5 ปี ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสามแล้ว คงจำคุก 3 ปี 4 เดือน นอกจากนี้ที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 ว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ จำเลยบุกรุกเข้าไปในบ้านเช่าที่ผู้เสียหายพักอาศัยเพื่อประสงค์เอาทรัพย์สิน แต่พอได้เห็นผู้เสียหายซึ่งเปลอนนอนหลับอยู่ที่โซฟาชั้นล่างรู้สึกตัวและล้มตาคืนมา จำเลยจึงใช้สายไฟที่ตัดจากสายพัดลมต่อปลั๊กไฟในบ้านจี้ไปที่บริเวณหัวไหล่และต้นแขนขวาของผู้เสียหาย แล้วจำเลยหยุดทำ คดีมีปัญหามาตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายหรือไม่โจทก์ฎีกาอ้างว่าจำเลยต่อไฟบ้านซึ่งมีแรงสูงถึง 220 โวลต์ช็อตผู้เสียหายจึงเป็นการประสงค์ต่อผลให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตาย และหรือย้อมเล็งเห็นผลว่าผู้เสียหาย อาจถึงแก่ความตายได้ ทั้งนี้เพื่อความสะดวกแก่การลักทรัพย์หรือปกปิดการกระทำผิดเมื่อผู้เสียหายไม่ตายจำเลยจึงปิดเครื่องตัดไฟให้มืดเพื่อมิให้ผู้เสียหายจำจำเลยได้หรือป้องกันการติดตาม จำเลยยื่นคำแก้ฎีกาว่าจำเลยไม่มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายเพราะจำเลยไม่มีสาเหตุโกรธเคืองหรือรู้จักผู้เสียหายมาก่อน ทั้งช่วงเกิดเหตุผู้เสียหายซึ่งเป็นวัยรุ่นก็อยู่ในบ้านเพียงลำพัง กอปรกับโจทก์นำสืบไม่ชัดแจ้งถึงสภาพขณะมีการใช้ไฟฟ้าช็อตผู้เสียหายว่าใช้สายไฟที่เส้นตลอดจนสภาพพื้นที่และการใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าภายในบ้านเกิดเหตุว่าเป็นเช่นไร เห็นว่า ผู้เสียหายเบิกความว่า หลังถูกจำเลยใช้สายไฟช็อต รู้สึกขาและปวดทั้งตัว แต่ผู้เสียหายก็ยังสามารถลุกจากท่านอนได้ ส่วนจำเลยวิ่งไปสับคัตเอาท์ที่หลังบ้านแล้วยังกลับมาขู่ผู้เสียหายว่าห้ามไปเล่าให้ใครฟังมิฉะนั้นจะถูกทำร้าย พฤติการณ์ที่จำเลยไปสับคัตเอาท์ที่ด้านหลังบ้านแล้วไม่หลบหนีไปทันทีแต่กลับมากล่าวขู่ผู้เสียหายแสดงว่าหากจำเลยประสงค์จะเอาชีวิตของผู้เสียหายก็ย่อมสามารถกระทำได้เพราะยังมีเวลามากพอ และการกลับมาขู่ผู้เสียหายแทนที่จะหลบหนีไปทันทีก็เป็นการแสดงให้เห็นว่าการไปสับคัตเอาท์ดับไฟนั้น ไม่ใช่เพราะเกรงผู้เสียหายจะจำหน้าได้หรือเพื่อป้องกันการติดตามดังที่โจทก์อ้างในฎีกา ส่วนจะเป็นเจตนาย้อมเล็งเห็นผลได้หรือไม่เห็นว่าเป็นประการนี้ ได้รับความจากร้อยตำรวจโทอินดี เมฆโพธิ์ ผู้จับกุมจำเลย พยานโจทก์ว่า จำเลยให้การว่าหลังใช้สายไฟช็อตผู้เสียหาย 1 ถึง 2 วินาที จำเลยตกใจปล่อยสายไฟจะวิ่งหนีจำเลยเหยียบสายไฟดังกล่าวซ้ำก่อนที่จะวิ่งไปถอดปลั๊กไฟออกทำให้เท้าจำเลยเป็นรอยไหม้ประกอบภาพถ่ายหมาย จ.10 ภาพที่ 3 ที่แสดงว่าพัดลมกับสายไฟที่จำเลยใช้ช็อตผู้เสียหายอยู่เบื้องหน้าจำเลย โดยจำเลยไม่อาจขยับไปข้างหน้าเพราะติดพนักโซฟา และจำเลยมีรอยไหม้ที่ฝ่าเท้าทั้งสองข้างตามผลการตรวจของแพทย์ เอกสารหมาย จ.5 ประกอบกับจำเลยมีอายุเพียง 17 ปีเศษ และจบการศึกษาระดับประถมศึกษาที่

แสดงผลการเรียนค่อนข้างต่ำตามหลักฐานที่จำเลยแนบส่งท้ายคำร้องลงวันที่ 23 มิถุนายน 2543 เพื่อให้ศาลใช้พิจารณาประกอบการลงโทษแล้ว น่าเชื่อว่าที่ฝ่าเท้าจำเลยทั้งสองข้างมีรอยไหม้คงจะเกิดจากความเบาปัญญาของจำเลยที่ใช้เท้าดับไฟ โดยคิดว่าดับได้เหมือนอย่างการดับไฟที่ถูกจุดขึ้น และแพทย์หญิงสุนทรี ไกรวีระเดชาชัย ผู้ตรวจบาดแผลรอยไหม้ทั้งของจำเลยและผู้เสียหาย พยานโจทก์ก็ให้ความเห็นว่าหากใช้กระแสไฟบ้านช็อตตามจุดอย่างที่คุณเสียหายประสบ หากเป็นเวลานานก็อาจถึงแก่ความตายได้ และบาดแผลผู้เสียหายใช้เวลารักษาหายใน 7 วันแล้ว น่าเชื่อว่าจำเลยคงมีเจตนากระทำให้เพียงเพื่อให้ผู้เสียหายสลายไปและทั้งไม่อาจคาดหมายได้ว่าการกระทำเช่นนั้นอาจมีผลให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้ ฎีกาของโจทก์จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยกล่าวแก่นักฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบา นั้น เห็นว่า เป็นการขอให้ศาลฎีกาพิพากษานอกเหนือจากคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 ซึ่งจะต้องกระทำเป็นคำฟ้องฎีกา จะเพียงแต่ขอมาในคำแก้ฎีกาไม่ได้ ทั้งหากวินิจฉัยให้แล้วก็เป็นคุณแก่จำเลยไม่หนึ่ง เกี่ยวกับความผิดฐานบุกรุกนั้น โจทก์ขอให้ลงโทษตามมาตรา 365 ประกอบด้วยมาตรา 362 แต่คดีได้ความว่าจำเลยบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืน อันเป็นความผิดตามมาตรา 365(3) ประกอบด้วยมาตรา 364 แม้โจทก์จะมีได้ระบุมตรา 364 มาในคำขอท้ายฟ้อง แต่โจทก์ได้บรรยายถึงการบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืนมาในฟ้องแล้วจึงเป็นกรณีที่โจทก์อ้างบทมาตราผิด ชอบที่ศาลจะต้องลงโทษตามบทมาตรา 365(3) ประกอบด้วยมาตรา 364 ที่ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคห้า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ปรับบทลงโทษตามมาตรา 365(3) ประกอบด้วยมาตรา 362 มานั้นจึงไม่ถูกต้อง และการที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาลงโทษบทหนักที่สุดฐานชิงทรัพย์โดยมิได้ระบุว่าเป็นความผิดตามวรรคสองหรือวรรคสามนั้นก็ไม่ถูกต้องชัดเจน เห็นควรหยิบยกขึ้นแก้ไขให้ถูกต้องชัดเจน และสำหรับปลั๊กไฟพร้อมสายไฟ 1 เส้น ของกลางที่โจทก์มีคำขอให้รับนั้นปรากฏว่าเป็นทรัพย์สินในบ้านเช่าที่ผู้เสียหายพักอาศัย ซึ่งไม่ได้ความว่าเจ้าของรู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลย จึงมิใช่ทรัพย์สินอันจะพึงรับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 ที่ศาลล่างทั้งสองสั่งรับมานั้นไม่ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวแม้ไม่มีฝ่ายใดฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาจึงมีอำนาจหยิบยกขึ้นมาแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 225"พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 365(3) ประกอบมาตรา 364, 339 วรรคสอง และวรรคสาม ประกอบด้วยมาตรา 80 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานพยายามชิงทรัพย์ตามมาตรา 339 วรรคสาม ประกอบด้วยมาตรา 80 อันเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ไม่รับของกลาง แต่ให้คืนแก่เจ้าของ ส่วนกำหนดโทษและนอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6

องค์คณะ

เกรียงชัย จิงจตุรพิธ · วิชัย วิวิตเสวี · สรรวจ อุดมทวี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6431/2545>